

OKÓLNIK

KURII DIECEZJALNEJ PŁOCKIEJ

11/2015

Płock – dnia 26 marca 2015 r.

46

LIST REKTORA WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO W PŁOCKU NA WIELKANOC 2015 ROKU

Drodzy Siostry i Bracia!

Po ukończeniu czterdziestodniowego okresu pokuty weszliśmy w radosny okres świętowania zmartwychwstania Jezusa. Zapewne był on poprzedzony bardziej żarliwą modlitwą, refleksją nad przemijaniem życia oraz sakramentem pokuty, w którym doświadczamy nieskończonego miłosierdzia Bożego. Wszystko te środki miały nas prowadzić do odnowienia i pogłębienia wiary w Zmartwychwstałego Pana na wzór kobiet biegnących w wielkanocny poranek do Jego grobu.

Pospiech, jaki towarzyszył złożeniu ciała Jezusa do grobu przed rozpoczęciem Paschy, nie pozwalał ani właściwie przeżyć pogrzeb Mistrza z Nazaretu, ani spokojnie świętować żydowską Paschę. Ewangelista Mateusz zapisał, że zaraz po jej zakończeniu kobiety otrzymały nakaz od Anioła, by poszły do miejsca, gdzie złożono Pana. Już w pierwszych słowach Anioł wyjaśnia motyw przekazania wiadomości o pustym grobie: „Wiem, że szukacie Jezusa Ukrzyżowanego”. Postawa poszukiwania Jezusa i nieustanna wierność wobec Mistrza z Nazaretu, nawet po Jego śmierci, została wynagrodzona przywilejem bycia pierwszymi świadkami zmartwychwstania.

My też pragniemy dołączyć do wielkiego orszaku ludzi, którzy przez całe życie wypatrują znaków zmartwychwstania Pana. Na tej drodze poszukiwania, z pewnością stanęło wiele osób, które mówiły nam o cudzie wielkanocnego poranka. Dla większości z nas byli to rodzice, dziadkowie, rodzice chrzestni, kapłani i inni.

Do tego grona należą również niezliczone zastępy osób zakonnych. Jakże pięknie wyraził swoją wdzięczność wobec ich posługi papież Franciszka w Liście apostolskim skierowanym do zakonnic i zakonników na rozpoczęcie Roku Życia Konsekwentnego. Sam będąc członkiem Towarzystwa Jezusowego, zwanego Jezuitami, tak pisze o roli zakonów w życiu Kościoła: „*Nasi założyciele i założycielki odczuwali w sobie litość, jaką poczuł Jezus, kiedy widział tłumy niczym zagubione owoce bez pasterza. Podobnie jak Jezus poruszony tym współczuciem obdarzał swoim słowem, uzdrawiał chorych, karmił chlebem, ofiarował swoje życie, tak też nasi założyciele oddali się na służbę ludzkości, do której posyłał ich na najróżniejsze sposoby Ducha: wstawiennictwo, głoszenie Ewangelii katecheza, oświata, służba ubogim, chorym. Fantazja miłości nie znała granic i potrafiła otworzyć niezliczone drogi, aby wnieść tchnienie Ewangelii w kultury i w najróżniejsze dziedziny życia społecznego*”.

To bogactwo zaangażowania siostr zakonnych i zakonników z różnych rodzin zakonnych na rzecz drugiego człowieka jakże wyraźnie widać na terenie naszej diecezji. Historia życia zakonnego była równie dramatyczna jak historia naszej Ojczyzny. Bujne życie zakonów na Mazowszu zostało przerwane po upadku Powstania Styczniowego, kiedy to skasowano liczne klasztory i wspólnoty zakonne. Niektóre z nich już nigdy się nie odrodziły, pozostały po nich jedynie budynki świadczące o niegdyś tętniącym życiu religijnym.

Po odzyskaniu niepodległości w 1918 roku z nowym zapałem wspólnoty zakonne włączyły się w odbudowę życia duchowego i moralnego poprzez działalność charytatywną, katechetyczną i opiekuńczą. W pejzaż naszych mazowieckich miasteczek i wiosek już na stałe wpisała się obecność zakonników i siostr zakonnych, którzy kształtowali ducha religijnego w wielu parafiach naszej diecezji.

Również wspólnota seminaryjna ma świadomość jak wiele zawdzięcza zakonom. Wywarły one niezatarte piętno na duchowości i stylu duszpasterskiego zaangażowania kapłanów naszej diecezji. Księża Misjonarze Wincentego A'Paulo byli pierwszymi profesorami i wychowawcami seminarium po jego erygowaniu w 1594 roku. W nowszych czasach zakonnicy byli ojcami duchowymi i spowiednikami alumnów. Nie można nie wspomnieć niezwykłej roli, jaką odegrały siostry zakonne w naszym codziennym

życiu. Obecność sióstr Pasjonistek, Urszulanek czy sióstr skrytek w powojennej historii seminarium ubogaczała ducha i umysły przygotowujących się do kapłaństwa. Były one znakomitymi wychowawczyniami i nauczycielkami w tzw. Niższym Seminarium, inne pełniły prostą, ale jakże potrzebną posługę w seminaryjnej kuchni czy pielęgniarskim gabinecie. Ich skromna i pokorna postawa nie odbierała ani radości życia, ani poczucia spełnienia.

Za takie świadectwo życia w jakże piękny sposób wyraził swoją wdzięczność papież Franciszek. Niedługo przed wyborem na Stolicę Piotrową, kardynał Bergolio przyjechał do sióstr, by pomodlić się nad trumną swojej dawnej wychowawczynie – ponad dziewięćdziesięcioletniej siostry zakonnej. Trumna z doczesnymi szczątkami była wystawiona w kaplicy, w której przed wielu laty przyjął Pierwszą Komunię świętą oraz sakrament bierzmowania. Kardynał ukląkł do modlitwy wieczorem. Ponieważ zbliżał się czas kolacji, jedna z sióstr weszła do kaplicy zapraszając niezwykłego gościa na posiłek. Kardynał grzecznie podziękował za zaproszenie i powiedział, że będzie się modlił dalej. Na modlitwie spędził całą noc, a szkolną kaplicę opuścił dopiero nad ranem. Nie wiemy o czym rozmawiał z Panem Bogiem, ale jednego możemy być pewni – wdzięczność i pamięć o swojej wychowawczynie – zakonnicy skłoniły do głębokiej modlitwy za zmarłą.

W Roku Życia Konsekrowanego cała wspólnota seminaryjna pragnie przypomnieć nam wszystkim – dłużnikom niezliczonych zastępów sióstr zakonnych i zakonników, że wiele im zawdzięczamy. Cieszymy się, że także dziś klerycy mogą obserwować z bliska życie sióstr zakonnych, które owocnie i dyskretnie posługują, na wzór Maryi w naszym seminarium. Liczne i wielorakie kontakty z osobami konsekrowanymi uwrażliwiają naszych kandydatów do kapłaństwa, jak skuteczne w życiu księdza jest własne uświęcenie poprzez realizację ideałów zakonnych: czystości, posłuszeństwa i ubóstwa.

W przeżywanym w Kościele „Roku Życia Konsekrowanego” bardziej niż zwykle modlimy się w płockim seminarium z wszystkich zakonników i zakonnice, którzy współtworzyli przez 940 lat historię naszej mazowieckiej diecezji. Polecamy Bogu szczególnie tych, którzy na przestrzeni minionych stuleci kształtowali oblicza płockich kapłanów i uczyli ich swoim życiem świętości i wiernej służby Bogu i ludziom. Dobrą okazją do wyrażenia im wszystkim naszej ogromnej wdzięczności będzie rozpoczynające się 20 czerwca w Pułtusk, Nawiedzenie przez Maryję naszej diecezji, w Jej jasnogórskim wizerunku.

Drodzy Siostry i Bracia! Wspólnota Wyższego Seminarium Duchownego w Płocku z radością i zaufaniem w Boże prowadzenie przeżywa kolejny rok akademicki, w którym przygotowuje się do kapłaństwa następne pokolenia alumnów. Cieszymy się, że Jezus, Dobry Pasterz wciąż posyła „robotników na swoje żniwo” i że nie brakuje tych, którzy chcą być jego apostołami. Dzięki Waszej pomocy, szczególnie duchowemu wsparciu, z nadzieją patrzymy w przyszłość. Bóg zapłać za wszelkie dobro, jakiego płockie seminarium od Was doświadcza.

Wkrótce, bo 16 maja, przeżywać będziemy „Dzień Otwartych Drzwi”. W imieniu naszej wspólnoty serdecznie zapraszam do Płocka. To zaproszenie skierowane jest do wszystkich, którzy chcieliby niejako „od kuchni” zobaczyć miejsce, gdzie ma miejsce przygotowanie do kapłaństwa. Szczególnie jednak kieruje je do tegorocznych do maturzystów i chłopców ze szkół średnich, którzy słyszą w sercu głos powołania.

Drodzy Siostry i Bracia! Z okazji świąt Wielkiej Nocy przyjmijcie od nas wszystkich, którzy tworzą płockie seminarium najserdeczniejsze życzenia. Niech zmartwychwstały Jezus błogosławi Wam i Waszym rodzinom oraz napełnił Wasze serca niezgłębioną radością oraz łaską świętego życia.

Płock, dnia 26 marca 2015 r.

Ks. Marek Jarosz
Rektor WSD w Płocku

ZARZĄDZENIE: List rektora WSD, proszę odczytać wiernym w Poniedziałek Wielkanocny, 6 kwietnia, w ramach kazania, podczas wszystkich Mszy św.

Płock, dnia 26 marca 2015 r.

Ks. Mirosław Milewski
Wikariusz Generalny

Kuria Diecezjalna Płocka
Płock, dnia 26 marca 2015 r.
Nr 622/2015

Ks. Mirosław Milewski

Za zgodność